DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2008/52/EY,

annettu 21 päivänä toukokuuta 2008,

tietyistä sovittelun näkökohdista siviili- ja kauppaoikeuden alalla

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 61 artiklan c alakohdan ja 67 artiklan 5 kohdan toisen luetelmakohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon [1],

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä [2],

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Yhteisö on asettanut tavoitteekseen pitää yllä ja kehittää vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvaa aluetta, jolla taataan henkilöiden vapaa liikkuvuus. Tätä varten yhteisö toteuttaa muun muassa yksityisoikeudellisia asioita koskevan oikeudellisen yhteistyön alalla toimenpiteitä, jotka ovat tarpeen sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan turvaamiseksi.

(2) Oikeussuojan saatavuuden periaate on perustavan tärkeä, ja oikeussuojan saatavuuden helpottamiseksi Eurooppaneuvosto kehotti Tampereella 15 ja 16 päivänä lokakuuta 1999 pidetyssä kokouksessaan jäsenvaltioita kehittämään vaihtoehtoisia, tuomioistuinten ulkopuolisia riidanratkaisumenettelyjä.

(3) Neuvosto antoi toukokuussa 2000 päätelmät vaihtoehtoisista riidanratkaisumenettelyistä siviili- ja kauppaoikeuden alalla ja totesi, että alalle on laadittava perusperiaatteet, jotta voidaan kehittää asianmukaiset ja toimivat tuomioistuinten ulkopuoliset menettelyt riitojen ratkaisemiseksi siviili- ja kauppaoikeuden alalla ja näin yksinkertaistaa ja parantaa oikeussuojan saatavuutta.

(4) Komissio esitti huhtikuussa 2002 vihreän kirjan vaihtoehtoisista riidanratkaisumenettelyistä siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa ottaen huomioon Euroopan unionissa käytössä olevat vaihtoehtoiset riidanratkaisumenettelyt ja käynnisti laajamittaisen jäsenvaltioiden ja asianomaisten sidosryhmien kuulemisen sellaisten toimenpiteiden kehittämiseksi, joilla voidaan lisätä sovittelun käyttöä.

(5) Tavoitteena oleva oikeussuojan saatavuuden tehokkaampi turvaaminen on osa vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvan alueen luomiseen tähtäävää Euroopan unionin politiikkaa, ja sen olisi katettava riidanratkaisukeinot niin tuomioistuimissa kuin niiden ulkopuolella. Tällä direktiivillä olisi edistettävä sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa ja erityisesti sovittelupalvelujen saatavuutta.

(6) Sovittelu voi olla kustannustehokas ja nopea tuomioistuinten ulkopuolinen riidanratkaisukeino siviili- ja kauppaoikeuden alalla, koska menettely räätälöidään vastaamaan osapuolten tarpeita. On todennäköisempää, että sovittelulla aikaansaatuja sopimuksia noudatetaan vapaaehtoisesti, ja lisäksi sovittelussa osapuolten välit säilyvät todennäköisemmin sopuisina ja kestävinä. Nämä edut korostuvat entisestään tilanteissa, joihin liittyy rajatylittäviä seikkoja.

(7) On tarpeen antaa puitelainsäädäntöä erityisesti siviiliprosessin keskeisistä kysymyksistä, jotta voidaan lisätä entisestään sovittelun käyttöä ja taata sovitteluun turvautuville osapuolille ennustettava lainsäädäntöympäristö.

(8) Tämän direktiivin säännöksiä olisi sovellettava ainoastaan rajatylittäviä riitoja koskevaan sovitteluun, mutta jäsenvaltioiden olisi voitava soveltaa tällaisia säännöksiä myös kansallisiin sovittelumenettelyihin.

(9) Tämä direktiivi ei saisi millään tavalla estää nykyaikaisen viestintätekniikan käyttöä sovittelumenettelyssä.

[1] EUVL C 286, 17.11.2005, s. 1.

[2] Euroopan parlamentin lausunto, annettu 29. maaliskuuta 2007 (EUVL C 27 E, 31.1.2008, s. 129), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 28. helmikuuta 2008 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä) ja Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 23. huhtikuuta 2008 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

(10) Tätä direktiiviä olisi sovellettava menettelyihin, joissa kaksi tai useampi rajatylittävän riidan osapuoli pyrkii itse vapaaehtoisesti ratkaisemaan riitansa sovinnollisesti sovittelijan avustuksella. Direktiiviä olisi sovellettava siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa. Sitä ei kuitenkaan olisi sovellettava oikeuksiin ja velvoitteisiin, joista osapuolet eivät asianomaisen sovellettavan lain nojalla saa määrätä itse. Tällaiset oikeudet ja velvoitteet ovat erityisen yleisiä perheoikeuden ja työoikeuden alalla.

(11) Tätä direktiiviä ei tulisi soveltaa sopimusta edeltäviin neuvotteluihin eikä kolmannen osapuolen ratkaisuihin johtaviin menettelyihin, kuten tiettyihin tuomioistuimen sovintomenettelyihin, kuluttajavalitusmenettelyihin, välimiesmenettelyyn, asiantuntijapäätöksiin tai menettelyihin, joissa jokin henkilö tai taho antaa virallisen suosituksen kiistan ratkaisuksi riippumatta siitä, onko suositus oikeudellisesti sitova.

(12) Tätä direktiiviä olisi sovellettava tapauksiin, joissa tuomioistuin ohjaa riidan osapuolet sovitteluun tai kansallinen lainsäädäntö edellyttää sovittelua. Tätä direktiiviä olisi myös sovellettava sovitteluun, jota johtaa tuomari, joka ei ole vastuussa mistään riidan kohdetta koskevasta oikeudenkäynnistä, jos tuomari kansallisen lainsäädännön mukaan voi toimia sovittelijana. Tätä direktiiviä ei kuitenkaan olisi sovellettava tuomioistuimen tai tuomarin, jonka käsiteltäväksi asia on saatettu, yrityksiin sovitella riitaa sitä koskevan oikeudenkäynnin yhteydessä tai tapauksiin, joissa tuomioistuin tai tuomari, jonka tutkittavaksi asia on saatettu, pyytää apua tai neuvoja pätevältä henkilöltä.

(13) Tässä direktiivissä säädetyn sovittelun olisi oltava vapaaehtoinen menettely, jossa osapuolet itse ovat vastuussa menettelystä ja voivat järjestää sen haluamallaan tavalla ja päättää sen milloin tahansa. Tuomioistuinten olisi kuitenkin kansallisen lainsäädännön mukaisesti voitava asettaa sovittelumenettelylle määräaikoja. Lisäksi niiden olisi voitava kiinnittää osapuolten huomio sovittelumahdollisuuksiin aina kun se on aiheellista.

(14) Tämän direktiivin säännökset eivät saisi vaikuttaa kansalliseen lainsäädäntöön, jonka perusteella sovittelu on pakollista tai sovitteluun liittyy erilaisia kannustimia tai seuraamuksia, edellyttäen, että kyseinen lainsäädäntö ei estä riidan osapuolia käyttämästä oikeuttaan saattaa asia tuomioistuimen ratkaistavaksi. Tämän direktiivin säännökset eivät myöskään saisi vaikuttaa olemassa oleviin itsesäänteleviin sovittelujärjestelmiin, mikäli ne koskevat asioita, jotka eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan.

(15) Oikeusvarmuuden turvaamiseksi tässä direktiivissä olisi määritettävä ajankohta, jonka perusteella voidaan määritellä, onko riita, jonka osapuolet yrittävät ratkaista sovittelulla, rajatylittävä riita. Jos kirjallista sopimusta ei ole, osapuolten olisi katsottava sopineen sovittelun käyttämisestä sinä ajankohtana, jona ne ryhtyvät erityisiin toimiin sovittelumenettelyn aloittamiseksi.

(16) Jotta varmistetaan tarvittava keskinäinen luottamus sovittelun luottamuksellisuuteen, vaikutukseen määrä- ja vanhentumisaikoihin sekä sovittelulla aikaansaatujen sopimusten tunnustamiseen ja täytäntöönpanoon, jäsenvaltioiden olisi edistettävä sopiviksi katsomillaan järjestelyillä sovittelijoiden koulutusta ja sovittelupalvelujen tarjontaan soveltuvien toimivien laadunvalvontajärjestelyjen käyttöönottoa.

(17) Jäsenvaltioiden olisi määritettävä tällaiset järjestelyt, jotka voivat käsittää markkinalähtöisiä ratkaisuja, mutta niiden ei olisi edellytettävä antavan tältä osin rahoitusta. Järjestelyillä olisi pyrittävä pitämään sovittelumenettely joustavana, säilyttämään osapuolten määräämisvalta ja varmistamaan, että sovittelu hoidetaan tehokkaasti, puolueettomasti ja asiantuntevasti. Sovittelijoille olisi tiedotettava olemassa olevasta sovittelijoita koskevasta eurooppalaisesta menettelysäännöstä, joka olisi myös tuotava yleisön saataville internetissä.

(18) Komissio on antanut suosituksen [1], jossa määritellään kuluttajariitojen sovinnolliseen ratkaisemiseen osallistuville tuomioistuinten ulkopuolisille elimille sovittelun laatua koskevat vähimmäiskriteerit sovittelun käyttäjien aseman turvaamiseksi. Kaikkia tämän suosituksen piiriin kuuluvia sovittelijoita ja organisaatioita olisi kannustettava noudattamaan sen periaatteita. Helpottaakseen tällaisia elimiä koskevan tiedon levittämistä komission olisi perustettava tietokanta niistä tuomioistuinten ulkopuolisista järjestelmistä, jotka jäsenvaltioiden mukaan täyttävät suosituksen periaatteet.

(19) Sovittelua ei olisi pidettävä oikeudenkäyntiä huonompana vaihtoehtona sen vuoksi, että sovittelulla aikaansaatujen sopimusten noudattaminen riippuu osapuolten hyvästä tahdosta. Jäsenvaltioiden olisi sen vuoksi varmistettava, että sovittelulla aikaansaadun kirjallisen sopimuksen osapuolet voivat pyytää, että heidän sopimuksensa sisältö vahvistetaan täytäntöönpanokelpoiseksi. Jäsenvaltio saisi kieltäytyä vahvistamasta sopimusta täytäntöönpanokelpoiseksi ainoastaan siinä tapauksessa, että sopimuksen sisältö on sen lainsäädännön vastainen, sen kansainvälinen yksityisoikeus mukaan luettuna, tai sen lainsäädäntö ei mahdollista asianomaisen sopimuksen sisällön saattamista täytäntöönpanokelpoiseksi. Näin voi olla tilanteessa, jossa sopimuksen mukaista velvoitetta ei sen luonteen vuoksi voida panna täytäntöön.

[1] Komission suositus 2001/310/EY, annettu 4 päivänä huhtikuuta 2001, kuluttajariitojen sovitteluun osallistuvia tuomioistuinten ulkopuolisia elimiä koskevista periaatteista (EYVL L 109, 19.4.2001, s. 56).

(20) Jossakin jäsenvaltiossa täytäntöönpanokelpoiseksi vahvistetun, sovittelulla aikaansaadun sopimuksen sisältö olisi tunnustettava ja julistettava täytäntöönpanokelpoiseksi muissa jäsenvaltioissa asiassa sovellettavan yhteisön tai kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Näin esimerkiksi tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 22 päivänä joulukuuta 2000 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 44/2001 ([1]) tai tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta avioliittoa ja vanhempainvastuuta koskevissa asioissa 27 päivänä marraskuuta 2003 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2201/2003 ([2]) nojalla.

(21) Asetuksessa (EY) N:o 2201/2003 edellytetään nimenomaisesti, että ollakseen täytäntöönpanokelpoinen toisessa jäsenvaltiossa osapuolten välisen sopimuksen on oltava täytäntöönpanokelpoinen siinä jäsenvaltiossa, jossa se on tehty. Sellaisessa tapauksessa, jossa perheoikeudellista asiaa koskevan, sovittelulla aikaansaadun sopimuksen sisältö ei ole täytäntöönpanokelpoinen jäsenvaltiossa, jossa sopimus on tehty ja jossa sen vahvistamista täytäntöönpanokelpoiseksi pyydetään, tämä direktiivi ei saisi rohkaista riidan osapuolia kiertämään kyseisen jäsenvaltion lainsäädäntöä pyytämällä sopimuksen vahvistamista täytäntöönpanokelpoiseksi toisessa jäsenvaltiossa.

(22) Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa jäsenvaltioiden sääntöihin, jotka koskevat sovittelun avulla aikaansaatujen sopimusten täytäntöönpanoa.

(23) Luottamuksellisuus sovittelumenettelyssä on tärkeää, ja tässä direktiivissä olisi näin ollen säädettävä, että riitaasian oikeudenkäyntimenettelyä koskevien sääntöjen on oltava sen kanssa yhteensopivat vähintään siltä osin, kuinka sovittelun luottamuksellisuus turvataan mahdollisessa myöhemmässä siviili- ja kauppaoikeudellista asiaa koskevassa oikeudenkäynnissä tai välimiesmenettelyssä.

(24) Jotta osapuolia rohkaistaisiin käyttämään sovittelua, jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että niiden säännöt määrä- ja vanhentumisajoista eivät estä osapuolia viemästä asiaa tuomioistuimen käsiteltäväksi tai välimiesmenettelyyn, jos osapuolten sovitteluyritykset epäonnistuvat. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tähän tulokseen päästään, vaikka tällä direktiivillä ei yhdenmukaisteta kansallisia sääntöjä määrä- ja vanhentumisajoista. Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa jäsenvaltioiden täytäntöönpanemissa kansainvälisissä sopimuksissa määrättyihin määrä- ja vanhentumisaikoihin, esimerkiksi kuljetusoikeuden alalla.

(25) Jäsenvaltioiden olisi kannustettava antamaan yleisölle tietoa siitä, miten sovittelijoihin ja sovittelupalveluja tarjoaviin organisaatioihin voidaan ottaa yhteyttä. Niiden olisi lisäksi kannustettava oikeusalalla toimivia tiedottamaan asiakkailleen sovittelumahdollisuudesta.

(26) Paremmasta lainsäädännöstä tehdyn toimielinten välisen sopimuksen ([3]) 34 kohdan mukaisesti jäsenvaltioita rohkaistaan laatimaan itseään varten ja yhteisön edun vuoksi omia taulukoitaan, joista ilmenee mahdollisuuksien mukaan tämän direktiivin ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamista koskevien toimenpiteiden välinen vastaavuus, ja julkaisemaan ne.

(27) Tällä direktiivillä pyritään edistämään perusoikeuksia, ja siinä otetaan huomioon erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustetut periaatteet.

(28) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta, vaan se voidaan toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla, joten yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.

(29) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin asemasta tehdyn pöytäkirjan 3 artiklan mukaisesti Yhdistynyt kuningaskunta ja Irlanti ovat ilmoittaneet haluavansa osallistua tämän direktiivin antamiseen ja soveltamiseen.

(30) Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen ja Euroopan yhteisön perustamissopimukseen liitetyn, Tanskan asemasta tehdyn pöytäkirjan 1 ja 2 artiklan mukaisesti Tanska ei osallistu tämän direktiivin antamiseen, eikä tämä direktiivi sido sitä eikä sitä sovelleta siihen,

([1]) EYVL L 12, 16.1.2001, s. 1. Asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1791/2006 (EUVL L 363, 20.12.2006, s. 1).

([2]) EUVL L 338, 23.12.2003, s. 1. Asetus sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 2116/2004 (EUVL L 367, 14.12.2004, s. 1).

([3]) EUVL C 321, 31.12.2003, s. 1.

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Tavoite ja soveltamisala

1. Tämän direktiivin tavoitteena on parantaa vaihtoehtoisten riidanratkaisumenettelyjen saatavuutta ja edesauttaa riitojen sovinnollista ratkaisua edistämällä sovittelun käyttöä ja varmistamalla, että sovittelu ja tuomioistuinkäsittely ovat tasapainoisessa suhteessa toisiinsa.

2. Tätä direktiiviä sovelletaan rajatylittävissä riidoissa siviili- ja kauppaoikeudellisiin asioihin lukuun ottamatta oikeuksia ja velvoitteita, joista osapuolet eivät asianomaisen sovellettavan lain nojalla saa sopia. Erityisesti direktiiviä ei sovelleta vero-, tulli- tai hallinto-oikeudellisiin asioihin eikä valtion vastuuseen teoista ja laiminlyönneistä, jotka on tehty julkista valtaa käytettäessä (”*acta iure imperii*”).

3. Tässä direktiivissä jäsenvaltiolla tarkoitetaan kaikkia muita jäsenvaltioita paitsi Tanskaa.

2 artikla

Rajatylittävät riidat

1. Tässä direktiivissä rajatylittävällä riidalla tarkoitetaan riitaa, jossa vähintään yhden osapuolen kotipaikka tai vakituinen asuinpaikka sijaitsee muussa kuin siinä jäsenvaltiossa, jossa toisen osapuolen kotipaikka tai vakituinen asuinpaikka sijaitsee ajankohtana, jolloin

a) osapuolet sopivat sovittelusta riidan syntymisen jälkeen,

b) tuomioistuin päättää sovittelun aloittamisesta,

c) kansallisen lainsäädännön mukaan on aloitettava sovittelu, tai

d) osapuolille on esitetty 5 artiklan mukainen kehotus.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, 7 ja 8 artiklaa sovellettaessa riita on rajatylittävä myös silloin, kun sovittelun jälkeinen oikeudenkäynti tai välimiesmenettely alkaa muussa jäsenvaltiossa kuin siinä, jossa osapuolilla oli kotipaikka tai vakituinen asuinpaikka 1 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitettuna ajankohtana.

3. Edellä olevaa 1 ja 2 kohtaa sovellettaessa kotipaikka määritetään asetuksen (EY) N:o 44/2001 59 ja 60 artiklan mukaisesti.

3 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

a) ’sovittelulla’, siitä käytetystä nimestä riippumatta, jäsenneltyä menettelyä, jossa riidan molemmat tai useammat osapuolet pyrkivät itse vapaaehtoisesti ratkaisemaan riitansa sovinnollisesti sovittelijan avustuksella. Sovittelu voi alkaa osapuolten aloitteesta, tuomioistuin voi suositella sovittelua tai päättää sovittelun aloittamisesta, taikka sovitteluvelvoitteesta voidaan säätää jäsenvaltion lainsäädännössä.

   Käsite kattaa asian sovittelun, jonka suorittaa tuomari, joka ei osallistu kyseiseen riita-asiaan mahdollisesti liittyvään oikeudenkäyntiin. Siihen eivät kuitenkaan kuulu tuomioistuimen tai tuomarin, jonka käsiteltäväksi asia on saatettu, yritykset sovitella riitaa sitä koskevan oikeudenkäynnin yhteydessä;

b) ’sovittelijalla’ kolmatta henkilöä, jota pyydetään hoitamaan sovittelua tehokkaasti, puolueettomasti ja asiantuntevasti riippumatta hänen ammatti- tai virkanimikkeestään kyseisessä jäsenvaltiossa tai siitä, miten hänet on tehtävään nimetty tai määrätty.

4 artikla

Sovittelun laadun varmistaminen

1. Jäsenvaltioiden on rohkaistava sopiviksi katsomillaan keinoin sovittelijoita ja sovittelupalveluja tarjoavia organisaatioita laatimaan vapaaehtoisia menettelysääntöjä ja noudattamaan niitä sekä sovittelupalvelujen tarjontaan sovellettavia muita tehokkaita laadunvalvontakeinoja.

2. Jäsenvaltioiden on edistettävä sovittelijoiden perus- ja jatkokoulutusta sen varmistamiseksi, että sovittelu hoidetaan riidan osapuolten kannalta tehokkaasti, puolueettomasti ja asiantuntevasti.

5 artikla

Sovittelun käyttäminen

1. Tuomioistuin, jossa asia on pantu vireille, voi tarvittaessa ja otettuaan huomioon kaikki asiaan liittyvät seikat kehottaa asianosaisia käyttämään sovittelua riidan ratkaisemiseksi. Tuomioistuin voi myös kehottaa asianosaisia osallistumaan sovittelun käyttöä koskevaan tiedotustilaisuuteen, jos tällaisia tilaisuuksia järjestetään ja niihin osallistuminen on vaivatonta.

2. Tämä direktiivi ei vaikuta sellaisen kansallisen lainsäädännön soveltamiseen, jonka mukaan sovittelun käyttö on pakollista tai sovitteluun liittyy erilaisia kannustimia tai seuraamuksia joko ennen oikeudenkäyntiä tai sen aikana, edellyttäen, että tällainen lainsäädäntö ei estä riidan osapuolia käyttämästä oikeuttaan saattaa asia tuomioistuimen ratkaistavaksi.

6 artikla

Sovittelulla aikaansaatujen sopimusten täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että osapuolet voivat tai yksi osapuolista voi toisten nimenomaisella suostumuksella pyytää sovittelulla aikaansaadun kirjallisen sopimuksen sisällön vahvistamista täytäntöönpanokelpoiseksi. Tällaisen sopimuksen sisältö vahvistetaan täytäntöönpanokelpoiseksi, paitsi jos kyseisessä tapauksessa joko sopimuksen sisältö on sen jäsenvaltion lainsäädännön vastainen, jossa pyyntö esitetään, tai jos kyseisen jäsenvaltion lainsäädäntö ei mahdollista sen täytäntöönpanoa.

2. Sopimuksen sisällön täytäntöönpanokelpoisuus voidaan vahvistaa tuomioistuimen tai jonkin muun toimivaltaisen viranomaisen antamalla tuomiolla, päätöksellä tai virallisella asiakirjalla sen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jossa pyyntö on esitetty.

3. Jäsenvaltiot ilmoittavat komissiolle ne tuomioistuimet tai muut viranomaiset, joilla on toimivalta vastaanottaa 1 ja 2 kohdan mukaisia hakemuksia.

4. Tämä artikla ei vaikuta sääntöihin, joita sovelletaan 1 kohdan mukaisesti täytäntöönpanokelpoiseksi vahvistetun sopimuksen tunnustamiseen ja täytäntöönpanoon toisessa jäsenvaltiossa.

7 artikla

Sovittelun luottamuksellisuus

1. Koska sovittelu on tarkoitus toteuttaa luottamuksellisesti, jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, elleivät osapuolet toisin sovi, että sovittelijat tai sovittelumenettelyyn osallistuvat henkilöt eivät ole velvollisia todistamaan siviili- tai kauppaoikeudellisessa oikeudenkäynnissä tai välimiesmenettelyssä sovittelumenettelyn yhteydessä esiin tulleista seikoista, paitsi

a) jos tämä on tarpeen asianomaisen jäsenvaltion yleiseen järjestykseen liittyvistä pakottavista syistä, erityisesti kun on tarpeen varmistaa lasten etujen suojaaminen tai estää henkilöiden ruumiillisen tai henkisen koskemattomuuden loukkaaminen; tai

b) jos sovittelulla aikaansaadun sopimuksen sisällön julkituominen on tarpeen kyseisen sopimuksen toteuttamiseksi tai täytäntöönpanemiseksi.

2. Edellä oleva 1 kohta ei estä jäsenvaltioita säätämästä tiukempia toimenpiteitä sovittelun luottamuksellisuuden suojaamiseksi.

8 artikla

Sovittelun vaikutus määrä- ja vanhentumisaikoihin

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että sovittelumenettelyn aikana tapahtuva määrä- tai vanhentumisaikojen umpeutuminen ei estä niitä osapuolia, jotka ovat valinneet sovittelun riidan ratkaisukeinoksi, panemasta myöhemmin vireille kyseiseen riita-asiaan liittyvää oikeudenkäyntiä tai välimiesmenettelyä.

2. Edellä oleva 1 kohta ei vaikuta sellaisissa kansainvälisissä sopimuksissa, joiden osapuolia jäsenvaltiot ovat, oleviin määrä- tai vanhentumisaikoja koskeviin määräyksiin.

9 artikla

Yleisölle tiedottaminen

Jäsenvaltioiden on edistettävä sopiviksi katsomillaan keinoilla sitä, että yleisön saatavilla on erityisesti internetsivustoilla tietoa siitä, miten sovittelijoihin ja sovittelupalveluja tarjoaviin organisaatioihin voidaan ottaa yhteyttä.

10 artikla

Tiedot toimivaltaisista tuomioistuimista ja viranomaisista

Komissio saattaa jäsenvaltioiden sille 6 artiklan 3 kohdan nojalla ilmoittamat tiedot toimivaltaisista tuomioistuimista tai viranomaisista yleisön saataville asianmukaisin tavoin.

11 artikla

Uudelleentarkastelu

Komissio toimittaa viimeistään 21 päivänä toukokuuta 2016 Euroopan parlamentille, neuvostolle ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta. Kertomuksessa tarkastellaan sovittelun kehitystä koko Euroopan unionissa ja tämän direktiivin vaikutusta jäsenvaltioissa. Kertomukseen liitetään tarvittaessa ehdotuksia tämän direktiivin muuttamiseksi.

12 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 21 päivänä toukokuuta 2011, lukuun ottamatta 10 artiklaa, jonka noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset on saatettava voimaan viimeistään 21 päivänä marraskuuta 2010. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

13 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

14 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 21 päivänä toukokuuta 2008.

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*
H.-G. PÖTTERING	J. LENARČIČ